

1978

N

11

[57M]

Inverit fortuna rotam, Musa exue luctum,
Et flatus fatique minas desile vereri!
Pono metum, TRILLERE, meas iam pono querelas,
Quarum sex misi, post quas mea iubila mitto;
Si paria haud numero, laeto tamen ore profecta,
Connovitque pie cordis referentia sensum,
Inque Tuas effusa, Deus sanctissime, laudes.

Detonuit tandem fulmen fatale Gradiui.
Quo solo ardebat bonium pia pectora voto,
Auræ pax clausit tua ferrea limina Iane,
Ignatum ex animo fas est expellere frigus,
Quos paulo ante gelu, merito nunc occupat ardor.
Infeliae aufugunt sub iniquo sidere noctes.

Audire id cives, ruris gaudere colono, MARGARETAE TH
Vndique consipranciæ votum pius admonet ordo.
Ominor, bos inter TRILLERVS alacrior unus,
Cui nondum intepuit circa praecordia sanguis,
Totus Apollineo rursum flagrabat ab oculo.
Musa dabit tam culta nouas in carmina vires.
Qui playfū toties tot lectorumque fauore
Incaluit, quam digna canet præconia pacis!

Haec mecum reputans vidi confusurere coetus
Dotibus ingenij doctrinæ fruge refertos.
Quisquis Pierii superest vetus incola regni,
Flectere contendit suavi modulamine vocem.
At TRILLERE siles & adhuc tua munera tardas.
Quae cupide exspectant, an vota fauentia spernis?
Quos introfentis, quibus ueroris, opprimis ignes?
Spemque tu toties horrantis fallis amici?
Qui geris instruclum cultu tam diuite pectus,
Et audum de fonte sacro cor & ora rigafli,
Tantunque es laudis per tot suffragia natus,
A iuslo an censes tua tutu silentia probro?

Chartae, inquis, nonnulla dedi, iam malo latere.
Publica enim vigilat censura stylumque coercet,
Et ne sint metuit, qui plurima digna silleri
Incaute effundant, nec molliter uulcra tangent.
Si calami hoc meruit quaedam imprudentia frenum,

Non

*Non meruit TRILLERE tuus, qui frinola nunquam
Caussarum, quas aulae agitant, examina tentas.
Non in Principibus fontem sed ciuibus ipsis,
Cur haece ingruerent rerum discrimina, quaeris.
Nil scripturus eras, quam fractam Numinis iram,
Quam noua, quae patriae res firmant, foedera Regum,
Et dulcem Europae stabili sub pace quietem.
Haec TRILLERE reor fandi Tibi copia tota.
Haec diuinorum laudum seges ampla suifet.
Spongia censurae nequit hic tentare lituras.*

*Plus cobibere manum, quin totam sternere mentem
Numius hic poterat, Patriae cecidisse Parentem.
Diui anima AVGVSTI subito reddit, unde profecta est.
Sacrum hoc depositum de terris coela reposunt.
Luget, quem Regem colui sex Sarmata luctris,
Et quos non lucu vincit pia Saxomis ora?
Illa sui nuper, quem tot non viderat annis,
Principis adspectu velut ipsa ex morte reuixit,
Priscorum, o quanta est series! oblitera malorum.
Iam crevit luctus sequiturque ad sidera Patrem
Filius AVGVSTI, Princeps Elektor & Haeres,
Fascibus haud pridem patria plaudente poritus.
Tam paruis gradibus luctus & gaudia distant.
At quibus aerumnis nescit manus illa mederi,
Robore quae pollet, quam par quoque gratia flecti?
Nulla piis animas angit caligo futuri,
Nulla renascentis nos turbant somnia belli.*

*Quid sit pace frui, quid sit contendere ferro,
Vix alia experta est quam nostra haec plenus aetas.
Hinc edocita magis belli fomenta cauere.
Annon pacis erit sanctum ac durabile nomen?
Iam certe per tot gentes tot regna tot urbes,
In quibus umbrosae renirescitur ramus oliuae,
Plaustris exundant, vi quondam planetibus, ora.
O TRILLERE tuam dimitte e carcere Musam,
Quodque pie in pacem cecinit, quod suauiter, ede.
Musa mea, exemplo hoc quia nunc TRILLERE caremus,
Surrogat ecce suum tanquam foror aemula cantum,
Et quia scribendi redeunt flata tempora, mittit.*

* * *

Faxe ferales habens Germania mater,
Qua vix visa fuit tellus humanior olim,
Sed nec visa magis sub atroci barbara bello.
Iure quidem memor es, quid sit tuus incola pessus,
Uleris inque finu geniti correpta pudore
Hoc eriam optares feros nescire nepotes.
Obruta nocte regi tot gentis crimina malles.
At tandem excedant animis discordibus irae,
Arma fidem rerum vexare & foedera cefant,
Nec noue diffidunt civile incendiū matrii,
Nec manare vides prolis de sanguine ruinos.
Portentum haud sanguinum Lernaea faeuus hydra,
Ex oculis ignem virusque e naribus efflans,
In patriae elterius defuit viscera denec.
Sub pede laetaris bellorum monstra iacere,
Aeternis, meruisse liques, religata catenis.
Infantiae nocti sua nunc est dema portetas.
Nocte pluit, redeunt spectacula laeta diei.
Nam quid iure pari quam noctem bella vocamus,
Imbre suo tenebrisque suis suscantia coelum?
Sex bucnisque annis sub Ispissa nocte phuebat,
Nil non obseptum fuit undique nubibus atris.
Terribilem hunc cultum tandem niger exuit aer,
Per tentiem lux prima micat caliginis umbram,
Ambigua illa diu, lucerisque latentes viceffim.
Iam pleno rursus se deslt lumine Phoebus.
Salutē optata dies, totum celebrando per orbem,
Quae moestas reficit blando solamine mentes.
Coelestes horae te flore aurisque coronant.
Pax tam grata redux iungit, que scissa fuerunt,
Et faustae fortis plenis verbis omnia velis.
Exulet, in cuius non feruet pedore sanguis,
Quique memor noxae lacrymas ablergere neicit,
Et pergit sua damna querit; magis exulet ille,
Cui pax res pigra est & iners & plena pudoris.

Belligerum qui numen amat, qui fronte minatur
Bellum, ipsum, scriptamque sibi legem abnuit esse,
Frangere languentem pacis pigra otia vitam,
Abiectaque armis clamat mollescere ciues.

Inbellis

Imbellis postquam sunt strata cibilia pacis,
Semisepulta animi virtus in corpore fertur.
Nil magis excelsas animas quam gloria bellum.
Fulgent euexit famae ad fastigia curru.
In dextra potior, quae flectit sidera, fors est.
Haec ornat sine luce genus, labem eluit ortus.
Ex squisite lares Marium sub cespite iactat.
Sic color illudit. Decus est herobibus ingens,
Qui se, qui ciues, qui saucia iura tueruntur,
Et noxiam auertunt, vim vique repellere norunt.
At lites bellique facies exstinguerre prona
Haud dextram spenunt, quam pars, quae laerat, offert.
Abstinet, ut huc referas, quos dira ferocia mentis,
Sanguinis et praedae sitiens impellit ad arma,
Et rapit in quaevus coevo seruare pericula.
Hi temere exsultant et ad arma tubasque ealecant,
Ac periisse diem foedo cum flagitate censemur,
Quo non humano tepefacta est dextra crux:
Hos quis marmoris dignos putet esse columnis?
Tam surdae restant aures ad iubila pacis!
His manibus metuit pax ipsa auellere parnam;
Vix extorquet ira in caede frementibus ensem.
Quae ratio bas pestes animalium exsindere, nouit?
Caedis inexhaustae crescit saeuitque voluptas,
Excise obleuant distictis moenibus urbes,
Directaque domus et diruta Pergama flammis.
Parcer molle putant, id Martia corda decere,
Vi semel arrepti gladii nil temperet iras.
Ipsi per frameam Martis, sua numina, iurant,
Se ter in hostili verfuris vulhere telum.
Nee vitam renuant ut Tideus ponere, cuius
Descendisse ferunt tepidos a sanguine manes,
Quinqueginta animas postquam praemisit ad orcum,
Auctoremque suae necis ipsum occupere vidit.
Tanta illis feritas, tanta est infanta voti!
Ad meritas Erebii poenas animae ite feroces!

Sic alii famae captant et nominis auram,
Plures spe quatibus et praedae bella sequuntur.

Copia

Copia cum bello est, clamant, nil pace lucramur.
O quam grande nefas praedatrix copia rerum
Inter tot cives & vesse & pane carentes!
Nempe hoc accepitrum ius est, inhibere rapinis.
Grates debennus Parcae, nam justitiae horum
Partem, quae merito, mordere quod omnia vellet,
Mordet humum; at pergit pars altera viuere rapis;
Insider occultos calles & coeca viarum
Gnora tamen, leges vigilare & plectere fontes,
Si sapit, indigens mores aut exuet utro,
Aut meritam incurrit protraida licentia poenam.
Ex his si vomicis nunc una vel altera restat,
Iure suo poterunt aliis mera monstra videri.

Nos, que turbida erant, postquam pacata videntur,
Omnes laetitiae sensu perfundimur ino,
Quam leni exultant salientia peccata motu!
Cui Pax in pretio est, suco sis fragrantis okiae
Conspargerit vestem, gratus ut spiret odores.
Corporis externo se produnt gaudia cultu.
Nemo togas laceras inter tot iubila gestat,
Quisque ornat frangitque comas & subsecat vngues,
Vafa domusque sua veteri rubigine mundat.
Atria flexilibus vincere virentia ramis
Exemplique aliis face praeludere laborat.
Commemorare uno tantam decet ore salutem,
Europeae celebrare omnes pia Nunina gentes,
Et, quas concipiunt animo, persoluere grates.

O Deus, o animae spes prima atque ultima nostrae,
Numen adorandum, nonen super omnia sanctum!
Quam placidus Tuus es, qui recreat omnia vultus
Post instauratae coelestia munera pacis!
Qua fruimur, quanta est & quam sincera voluptas?
Nam sensim internae Tegum quoque pacis habemus,
Nec pia mens alium sit inter gaudia fontem.
Sex volvisti annis durare negotia belli,
Septimus ut pacem nobis & sabbata reddat,
Utque Tui unanimes properemus ad atria templi,
Farribus ara pisi, pia laudibus ora redundemus.
Haud matutini tam grata est copia voris,

Ilaud

Haud Zephyri par aura tepens, ubi viscerat terrae.
Mulcentis pluviae situnt arenia viuos; vnde vnde
Quam spes, que pacis fons rediuina resurgit, q mult
Corporis atque animi vires, quaecunque supersunt, vnde
In cultum, Deus alme, Tuum consumere fas est. O
Supplicibus votis passisque ad fidera palmis, vnde vnde
Instruere audentem commoti pectoris aram, vnde vnde
Osque animumque simul laxare in munera landum; vnde
Quas memor officii canat omnis sexus & aetas,
Et primunt exclamat: Sopita est Numinis ira! vnde vnde

Illa diu nuper grauiterque excanduit in nos, vnde vnde
Vt pote transuerso per deuia tramite raptos, vnde vnde
Quid non aduersi mernerunt crimina nostra? vnde vnde
Quae velut accensis aluerunt sentibus ignem, vnde vnde
In nos, qui toties moniti peccauimus, ortum, vnde vnde
Internu haud caruit morfu mens conscientia culpe. vnde vnde
Cum tegere auderet, magnus pudor obruit illam. vnde vnde
Iure Deus vindictus infudit vina pauoris, vnde vnde
Pocula, qui quondam dederat tam plena salutis. vnde vnde
Pungit adduc memores animos iusta ira Iebouae.
Iustitia, & ecce riunt picei de nubibus imbris,
Cum fremitu insurgunt grando, tunida aequora, venti.
In scopulos ferimur, caligant vela carinae.
Quis laceram spondet tuto subducere porta?
Frangitur hic puppis magnoque ibi prora fragore,
Et quasi diuulsa tellus compage tremiscit.
Iustitia, & ecce secent numero milite campi,
Concurrunt acies & signa minantia signis,
Noxia tela die volitana & noxia nocte.
Bellicus euerit furor omnia, iuris habenat
Et sacrum legum normam fera brachia spernunt,
Nec requiem indulgent bibernis noctibus ullam.
Seruili obsequio propria inter tecla moranuntur,
Vt uimus in domibus velut in pistrina retrusi.
O quas fortunas patriae pessundedit hostis!
Spem tenuem agrorum quoties contrivit in herba,
Et loculorum immo rapuit festertia fundo,
Diduxitque in nos sua risu & rictibus ora!
Ipse profanauit polluta sacraria templi,

Nec

Nec se sed Cereris facies abiecit ad aras.
Menis crebro inflantis trepidauit imagine pugnae,
Dum prope nos armis certant, perimuntque, caduntque,
Quis metus hos animos, quis circumuenierit horror?
O Deus! haud nefcis. Alas si fata desistent,
Mox ad inaceffas cautes vel inospita saxa
Haud paucos, nostrarum fugituros credo fuisse;
Sub spe, posse suarum casum mitescere fortis.
Seu sol, Helperio seu cardine suffit Eos,
Hesperus. Et querulos, querulos Et vidit Eous.
Hoc sub bellorum cœu cera liquefimus aesi.

Non haec corda ehalys non siphane marmora venos.
Quid nisi nunc unum est in toto hoc corpore vulnus?
Vix ultra reperire locum noua plaga videntur.
An Deus! hos gemitus furda velut aure repellit?
Scis bene, dum nostrae cognoscis vulnera castissima?
Quam fragiles finis. Quid bono nisi futilis embra?
Vile referti folium vel vulsi fragmina septi.
Nonne Tuis oculis, vix hoc quod viuinus, hora est?
Hostis corda tument, tandem Deus inicte frenum!

Extra rem non est planctus memorare precesque
Tunc concussi animi, sed sensim pace potiti.
Cunctorum haud equidem, nam multa rigescere constat.
Corda sub aduersis, at vox fuit illa proborum;
Parce Pater miserae turbæ, quae pulueris instar
Sparja sub hostili teritur pede, parce iacenti,
Adque Tuas Jugienti aras placabilis esto.
Haud sane est alius, quo coram bæe damna queramus,
Brachia sunt in open tam prona Et fortia nulla.
Quae Te vota vocant, si spes alit, irrita non sunt.
Quot non blanda Tui recreavit nominis aura!
Te pietas vincit, quae cultu supplica luget,
Et sibi succensu in Te pudibunda recumbit.
En nostra bæc facies, quam luctu est squalida facta?
Sed magis a luctu, quo Te offendisse veremur.
At Tibi peccatum est, Pater o mitissime, soli.
Ingenitae nostri prima, succunabula culpæ.
Crescere vult Et ali, quod nobis virus inhaeret,
Et facile inficiunt aegrus contagia mentes.

Incum.

Incubentem animis; solus potes, excute noctem.
Spiritus ecce Tuus spem dulcem cordibus effatus, cui recte
Signum est affensus, dum coeli ex parte serena
Conspicuum sibi consumta nube coruscat. ita inservit
Flamma resplendens spei capit, hoc sub flamine vires, nimbis
Ad nutum, Pater alme, Tuam, quo singula flectit,
Tot mala nos circum numero sine nata filebunt. 1000 O

Diximus, ecce silent pacatis fluidibus ondae, ita in
Dextra Tua immisit, Tua dextra coercuit illas, ita in
Iussu iamque Tuo Mars improbus orbe recessit, ita in
Arctius in nostro qui pectoris spiritus init, ita in
It placide, haud etenim tranquillum peccatum anhelat, ita in
Haud, quali super, curarum fluctuant aeflu, ita in
Blanda spei ad moestos animos allabitur aura, ita in
Et priscum infundit vis coelitus orta vigorem, ita in
Langor et ex animo, sic cedit corpore pallor, ita in
Haud fragor armorum nostrarum circumsonat auersus, ita in
Haud per agros hostis cunctos locat, infruit alas, ita in
Ira animis, tandem, tremor ore, manus excidit ensis, ita in
Qui pestem intulerat, non intulit hostis, inultam, ita in
Maxillae auidas fregit dentesque leonum, ita in
Dextra Dei, bis super, cum poenam immitteret, ita in
Mox ubi nos voluit magna virtute leuari, ita in
Armauit fortis FERNANDI in praelia dextram, ita in
Longa ortus serie magnisque hercibus heros, ita in
Euse-femur cinxit, perque haud imitabile robur, ita in
Vum crebro illatam crebra cum strage repressit, ita in
Hic tamen Alcides galeam nunc ponit. Et arma, ita in
Divis tot meritis non iam nota semina laudum, ita in
Sed pacem exoptat, caput ornant laurea fortia, ita in
Dextra tenet frondes oleae, tenet altera palmae, ita in
Eius perque vias Et recta per omnia nome, ita in
Inter rot plausus resonans mille occupat ora, ita in
At plus posteritas canet, ominor, arma Virumque, ita in
Hoc iam bene sit, nam vidi mus ire retrorsum, ita in
Qui per sex annos atrociter iuerat in nos, ita in
Haud eadem posibac irarum incendia gliscunt, ita in
In praesens modii est ut belli abolenda cicatrix, ita in
Qui nos conciliat, Deus est, o Francia salve!

1000

Fausta

Fausta tibi res sit, placide tuus incola viuat,
Flore suo exultent iterum commercia & artes,
Subque sua vireant fragrantia lilia coelo.
Gaudet alterius gentis gens altera forte.
Mutua sexcentos requiescant arma per annos!

O quos thesauros nobis pax illa recludit!
Nam bona diuino complectitur omnia nexus.
Cui non oritur sol, nec se condit in undas,
Quin laetus vigiter, curarum dormiat expers,
Plus fulgere dies, plus noctibus esse quietis,
Seniat, hinc melius iam nocte dieque fruatur.
Tantus enim est cum pace decor rerumque venustas,
Ut quasi perpetui recreet nos veris imago.
Truncatae expandunt rursus sua brachia silvae.
Quae fuerant pede trita rudi, iam laeta virescunt.
Gramina, iam viridi rursus de cespite surgunt,
Ludentesque choros ducit Pomona per herbas.
Alludens Zephyro suaves exspirat odores.
Flora, legitime suos in serua virentia flores,
Et quoscunque vider lusissè decentius ornat.
Omnis in orbustum properat nunc femina virque,
Dat dextram redditque fides, banc oculu firmatus.
Moxque pia in teneros soluuntur gaudia sletus.
Mutua dona ferunt, dulces de vite racemos,
De campis spicas, deque arbore poma nuesque.
Praebet enim ubertim, quae gignit, daedala tellus.
Sub cultu rident tot odoris floribus horti,
Et fleriles nuper segetes fini sanguine crescent.
Arua Ceres, inga Bacchus amat, sic posuia Phoebus,
Pax habet bos comites, per eos sua praemia confert,
Dum ignatum reddit matri, sponsumque puellae.
Haec vlmis sociam cernens assurgere vitam
Mox certatura est grauidis cum viribus exor.
Gratia, quos riuis, nemorum quos allicit umbra,
Suauiter accumbunt riui manantis ad oram.
Murmure cum leni ventientes unda salutat,
Concinit adspirans e vallibus aura propinquus.
Haec iam dulcisonis habitata volucribus aura est,
Quae reduces, nuper cum pulsæ sedibus effent,

Iam

Iam nidos sua regna parant, & gutture tentant,
Quos longo exilio poterant deducere, catus.
Tota cohors avium colludit & aera mulcet.

Hoc quantum sickerat victoria præmia belli!
Lex sub Marte fuit, nunc sunt sub legibus arma.
Paulatim incipiunt florere per oppida merces,
Et veteri rursum ciuis mansuetore cultu.
Ille videt, vixit quod honestae postularat, usus.
Si non cumda, adiunt, sensim tamen auro sperat.
Dignior & docto est, quae nunc datur, esca palato.
Nec parvo ac patri equitur iam segmine lignum.
A visco plus pender anis, si piceis abbam.
Perdices intrant turdi leporesque culinas,
Res ignota diu, quid enim modo ciuius habebat?
Quam tenues herbas pressaque coagula lactis?
Sic pastae melius redeunt ad aratra iuuencae.
Agricolae nil turbat opus, nil clœstra somnum.
Demum, succeso gaudet fructuque laborum.
A nepribus purgat versatque lignonibus arua,
Arboreamque comam veteri de more refingit,
Inserit & spiri meliori ex arbore germen,
Pomaque post annum Picaenis aemula spoudet.
Nec squalor pecudi comes est pecudisque magistre,
Qui sibi quique gregi dum nil videt esse timendum,
Inter oves dormit mollique quiescit in herbas.
Ad flabulum raro, plus pura ad flumina ducit,
Vellera nunc tondet, vigilatque ad tempora partus.
Sic gress centum ouium paulatim in millia crescit.
Nec iam, quae rapuit nuper cum matribus agnos,
Instar dura manus, bellum quae iuribus visa
Laudentes, heu false truci! discedit aristas,
Atque immatura decussit ab arbore friges,
Sed propriis, ut fama refert, nunc messibus orba,
Nam variis legimus super tibi Francia terris
Aeterno eccecidit glacialis sidere grando,
Quo mox instantis spem perdidit incola messis.
Addant, & Vituli, qui non moriturus inhaeret
His animis, segetem suæ tunc quoque damna tulisse,
Si verum est, gaudere quidem non conuenit illos,

Quos

Quos olim afflitit, quia nunc iniuria cessat;
At meminisse decet, sua cuique rependere coelum,
Ille etenim nostras ut grando stravit arislas.

Nostrarum o' ingens rerum tutela GEORGII
Regia cui comes est ciui tam sacra potestas;
Tot regere ut terras tot claphibus aequora posse,
Agnofens nullam parriae nisi commoda legem.
Tutus id egisti, ne quid res publica damni
Sub strepitu armorum caperet Martisque furore
Quin Tibi curarum pars est sanctissima vista,
Per totam Europam motos componere fluidus.
Hos pacandi orbis sacros sub pectori sensit
Diuus Aius stimulos sotuitque in fine dierum.
At seruata Tibi est, o Rex, Tibi gloria cessit
Bellonae e manibus durum excussisse flagellum.
Quod nunc erexit facibus discordia plangat,
Inde Tibi laurum voluerunt Numina nasci.
Illa quidem pacis remorari gaudia mallet,
Tu vero acceleras pretiumque hinc muneric angas,
Pax, quae tot maculas bellique approbia delet,
Et meliore facit iuuenescere singula vultu,
Urbes ciuii nouo replet & cultoribus agros,
Moenia restituit, pia templo inflaurat & aras,
Fit venerabilior, quia non tot vota moratur.
Haud manus hic Fabii promittit lenta salutem,
Haud ea praecipitem cunctando restituit rem.

Sic quoque parte tui meliore Britannia sentis,
Remque tuam in tuo gaudes consistere portu,
Et Regi applaudis Regisque in pace ministris.
At vox non eadem non mens est omnibus una,
Nec simili hic omnes votorum ardore calecent.
Hinc sine qui paci conantur inuret labem,
Speque vaga impulsu noua praemia Martis anbelant
Sive quod ultrices foecant sub cordibus iras,
Grandius exspectent post gesta diutius arma,
Iamque spei & sumptus partem perijisse querantur.
Relligio pacem celebrari publica iussit,
At quantum haec feli sacra sunt neglecta diei!
Scilicet

Scilicet aduersi nil pertulit Insula felix
Sedibus in propriis non bis cerucibus hostiis.
Ut nostrae incubuit. Sed nos pene ultima passus
Nec tamen impliciti peregrini litibus orbis
Culpam aligna huimus. Vix peccatis atrocior unquam
Ex flygiis antris nostras erupit in auras.
Ad Ieopolos alisa suos prope naufraga puppis
Ferre nouum band poserat, quin tota debiceret, ita tamen
Temporis exacti quoties reminiscimur, o quam
Cor tremet & rufus sola bac sub imagine palpat?
Quis probet, insontes violari Marte penates,
Nostrisque vterius subverti milite fines?
An nondum innocui fuisse satis esse cruxis,
Atque hominum cecidisse satis credamus, & vnum
Vix supereffe locum, qui sit sine vulnere solpes?
O nimium peccant in publica gaudia, quotquot
Fella sua admiscent nostris de pace triumphis.
Quid pietatis habent illi, qui flebile bellum
Dum dubii quaestus spes improba fascinat, optant?
Nec decus esse sciunt, lacerati dedecus orbis
Velle suo, o quantum meriti est, abstergere damnum.
Solum in pace lucrum est, nullum inter crimina belli.
Spesque Britanne tuas hoc tempus honestius implet,
Occiduo dum saepe redit tibi littore classis,
Quippe domi spoliis & mercibus orbis onusa.
Canada quas promittit opes, quem Florida censum?

At mouet ambitio successibus ebria laetis,
Dumque nouae palmae fallax oblitus imago,
Arguit illa manum facilem subscrivere paci,
Quia tot forte nouas clades evaserit hostiis.
Ancipites iactare vias qui prouidus audet?
Vitreus fors hominum est, victorque flat ipse sub ictu.
Unius impatiens laris est victoria, quosque
Ad tempus sequitur, mox versa relinquit amicos,
Sique timent, operam nauant excusati hostiis
Hinc sub vulneribus caput huius ut hydra resurgent.
Vincere non tantum est, quam sub moderamine inflo
Amplecti oblatas in pacem & foedera dextras.
Hoc est, cur procerum probet utraque curia pacem,

Qua

Qua flet fulta salus populi, flet gloria Regis.
Hoc est, cur chartam res ausam arroderet geflas.
Et meritos de pace viros addixerit ignis.
Esrena certe nisi libertate fuissest,
Inspirare ausus, quibus ardet mobile vulgus.
Non te dannasset procerum sententia Wilkes.

O Rex, pro cuius Superum favor excenbat austis,
Te nostrae ut Patrem mouere incommoda fortis.
Nostra ingo bofili properasti soluere colla.
Regius illa oculus, quam faustum ciuibus omen!
Tam vigil & flagrans ac puri sideris infar
Blanda luce focos nostros & rura tuerit.
Vnde aquas capiunt bonum tot milia, cires,
Et splendore, nouo nostrae potiuntur Athenae.
Area Cecropiae cessat titubare palafrae,
Flos crevit iuuenum, surgit noua gloria Pindi.
Uraniae, Themidis Sophiaeque umbracula lumen.
Plenis admittunt, tenebras nec sentit Hygea.
Nunine si quendam gaudebat Apolline Delos,
Iustius hic nosfer je iactat Apolline Pindus.
Hand gerere illius Rex dederis habendas,
Hic praecentis Aui vestigia sacra secutus.
Is primum e variis doctos acciuerat oris,
Dextra oculisque Viri, qui non est dignior,
Cui non par oneri par viribus exsilit Atlas.
His librata humeris miratur nemo sterife
Musarum saluam belli inter nubila fortem.
Uno igitur pergunt hic & ille GEORGIVS ore,
Fida simulque manus, per quam sua dona ministrant,
Extolli a cunctis, ubi sunt Heliconia tempe.
O Rex forte brevi, bona si non omnia fallunt,
Aonidum afflatis praesenti numine sedem.
Sic afflavit Avas. Licuit tunc cernere coram
Tam sacrum vultum, nostris qui mentibus haerens
Nutrit adhuc stimulos studiorum & suscitat ignes,
Quodsi mox festis dominus haec ornata coronis
Tessari ante. Tuum possit sua gaudia vultum,
Puram prijci aeu spirare videbimur auram.
Specitate in tanto fortunae culmine virtus,

Cœlitus

*Cœlitus in populi data plusque exculta salutem,
Quæ non initiet animis nota vincula nostris?
Sed pudor ingenii laudum hoc vetat ire per aequor.*

*Nostra pie celebrans Septembri mensē Camoena
Prisco more sūi natalia sacra diei
Magnan nomen Aui, qui condidit atria Musis,
Atque Taum cecinuit, quo nunc in pace resurgent.
Huius ve elogiis nostræ sonuere palaestrae,
Sic sunt vota animi sursum, REGVM OPTIME, missa
Pro Te proque Tuis coelestis pacis ad aram.
Sera sit illa dies nostrisque incognita seculo,
Quæ tantum eripiet decus orbī, ut vindice astris.
Coeli dona Domum gemino iam Principe ditant.
Inter eos alter mensē est pregnatus ē anno,
Quo primum haec regio vacuam se vidit ab hostiis;
Alter post annum sed eodem mensē dieque.
Augurio locus est, Princeps quod tuncque futurus
Sit nostræ vindex hoste insurgente salutis.
Iam curae certant, aetatis fingere ceram,
Semina virtutum proferant affondore eniz,
Maiorumque decus primis vagitus afflant.
Stabit celso Domus, terris populisque daturā
Imperii exemplum moderatum, mite, paternum,
Tamecum diu flabit quam tota haec machina mundi.
O Deus bis nostris ardentibus annue votis!
Si Te pacato, saluo si Rege fruemur
Et pace incolumi, quid nobis fas erit ultra
Pofeere, quos pessim tempesetas pene dedisset?
Ad Tua tempora manus fas est extendere, ibique
Ferre nous quoquoniam die libamina cultus.
Nulla sub hoc nostro gens sit tam barbara caelo,
Quæ Tibi non reddat, Deus o fons summe honorum!
Afflidi nuper nunc laeti munera cordis.
Nec sit posteritas istorum ignara dierum.
Discat, in aduersis quam pulchre exercita virtus
Auri inflar valido purgata reluceat igne.
Ar digna miranda, Dei quis praeditat ore?
Et mea tam tenuis vox balbutire quid auder?
Ad mare tam vastum quæ vox non fauibus haerer?*

* * *

Nil

* * *

Nil aliud nobis invia noua moenia pacis
Ad cuncta attentis TRILLERE optabile restat,
Quam reliqua ut placide decurrat fabula vitae.
Haud bonum, decies qui septem militat annis,
Plus alii allicunt quam dulcia vota quietis.
Moenia, qui summi Deus incolis aurea coeli,
Et pacato oculo sublimis humillima spectas,
Vincula si solues, laeti properabit illuc,
Plus ubi pace frui, plus Te propiore liebit,
Et dabit in coelis fixam concordia sedem.
Si differs, acuique aliquid superesse iubebis,
Fac Deus, ut sine leude Tua non vua dicurum,
Ut non vna Tuo sine cultu transeat hora.
Sp̄ritus ille facet nostro deo ad omnia roburi,
Luce noua affusas naturae illuminet umbras,
Ut Tua visceribus lhx semper inlaetaret imis,
Nulloque in stadio tirabet pes, quo sit eundum?
Libro inscripta Tuo sunt nostra haec tempora vitae,
Sunt animo, flat certa fides, signata paterno.

Mensis, qui nostrae est natalis consensu aurae,
Huc acieb̄ TRILLERE iubet conuertere mentis.
O aevi quantum sisit post terga iacentis!
Ad senium vergens nostra hanc cunabula vidit
Seulum hoc, multa tamen diuinæ munera dextræ.
Verum oculos, quibus est, ad nos attendere vole,
Unica cura fui, non hic ego prouoco testes.
Pristina dum memori sub corde revoluimus ambo,
In nos dinini meriti se pandit abyssus,
Cui diuus cedit numero maris omnis arena.
O quam crebra Dei parentis imago recurrit!
Quid rerum hoc spatio, quid se his obtutibus offert?
Hoc ipso sunt lustra die bis quinque peracta,
Quo postquam instruxit studiorum Lipsia cursum,
Summa bracea mili sapientum contulit ordo.
Et Tibi post binos TRILLERE impertiit annos.
Illa quidem vegeti cito flos emoravit aevi,
At sensim marcere iuvat, iuvat esse caducum.
Prima ortus hora scimus praeflare supremam.

Gottingae die VIII. Februar. A. S. R. 1866 LXIV.

W-18

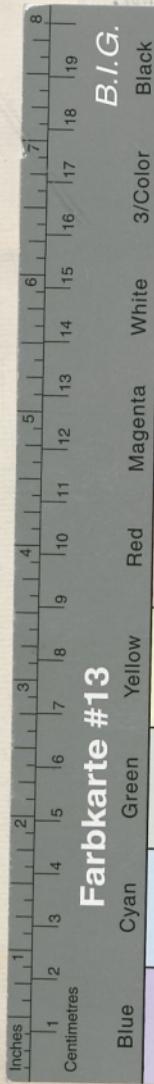

3

VIRVM ILLVSTREM

DANIELEM WILHELMVM
TRILLERVUM D.

RIVM AVLICVM
AE IN ACADEMIA VITEMBERGENSI
RIMARIVM
EM SVVM
OLA SEPTIMA
SEV
M DE PACE
DE BELLO QVERELAS
RICHTERI